

Op misdadige manier had hij zich een hoeveelheid morphine verschaft, die later bleek minstens 700 mgr. te bedragen, maar ook beduidend meer kan zijn geweest, misschien zelfs ongeveer één gram!

Oss, 24 October 1913.

CORN. A. VERBEEK.

MORPHINE-VERGIFTIGING OF COMA DIABETICUM?

Waarschijnlijk heeft menigen met evenveel genoegen als ik het amusante wederwoord van prof. PEL in het laatste nummer van ons *Tijdschrift* gelezen. Het verheugt mij, dat prof. PEL den afstand onzer meeningen niet meer zoo groot acht, al blijft er nog verschil van appreciatie over het gedwongene om twee vergiftigingen naast elkaar aan te nemen, waar een enkele voldoende is den gang van zaken te verklaren.

Met verbazing evenwel heb ik gelezen, dat prof. PEL uit de officieele stukken anamnestiche gegevens put, die pleiten voor een reeds bestaanden diabetes mellitus. Wij, VAN HERWERDEN en ik, die de beide zittingen van de Rechthank en het Hof hebben bijgewoond, hebben een geheel anderen indruk gekregen; wij hebben niets gehoord van *klachten over vermoeidheid en vermagering*; alleen had de overledene reeds sedert jaren nu en dan geklaagd over pijn in den rug bij het werk, en was een ring wat te wijd geworden. Maar pleiten deze vage aanwijzingen voor diabetes?

Intusschen: de zaak is nu voldoende toegelicht; ik kan er verder over zwijgen. Slechts een enkel woord over het verwijt, ais zou ik in deze langzamerhand beroemd geworden strafzaak niet geheel gehandeld hebben, zooals mijn „geloofsbelijdenis” in de aankondiging van het leerboek van ROLL kon doen verwachten. Wel: op ons advies is een tweede scheikundige met het onderzoek belast, werd de hulp van prof. MAGNUS als pharmacoloog en toxicoloog ingeroepen; wij hadden verder het oordeel van twee klinici, nl. vooreerst de uitvoerige verklaring van een man uit de praktijk, den behandelenden geneesheer dr. HOFMAN, en voorts de meening van een klinisch hoogleeraar, prof. TALMA, die machtiging gaf haar in het *officieele* stuk van prof. MAGNUS op te nemen. Met deze uitgebreide expertise in verschillende richtingen kon naar onze opvatting worden volstaan; ik geloof daarmee genoegzaam aangetoond te hebben, dat ook ditmaal gehandeld is naar het beginsel, hetwelk ik in de door prof. PEL aangehaalde woorden heb uitgesproken.

Ten slotte: de aardige anecdote uit den studietijd van prof. PEL leent zich tot een niet-onwelkome slotsom, die tevens verklaart, waarom wij meer waarde hechten aan de „intuïtieve diagnose” van collega HOFMAN dan onze hooggeachte tegenstander: De waarde van deze phantastische bijniercarcinoom-diagnose staat tot die van een op klinische waarneming gebaseerden indruk eener opium (morphine)-vergiftiging als de kennis en ervaring van een ééndaagsch candidaatje in de geneeskunde tot die van een arts die bijna 20 jaar in de praktijk is.

Rotterdam, 27 October 1913.

R. DE JOSSELIN DE JONG.

De zaak is thans naar onze meening van beide zijden voldoende toegelicht.

Redactie.

HET ZOOGENAAMDE YOGHURTPLANTJE.

Het artikel van den heer BOERSMA, landbouwkundige te Rotterdam, behoeft eenige verbetering en aanvulling. Niet alleen kefir-korrels doch verschillende soorten graankorrels en andere materie is bij het publiek, als zgn. yoghurtplantje, uitgangspunt voor de bereiding van yoghurt, daar al deze stoffen, indien zij geruimen tijd in yoghurt gelegen hebben, het vermogen hebben verkregen om melk zuur te maken, doordat aan dergelijke stoffen genoeg blijft aankleven als voedingsbodem voor bacteriën. Het